

SLOVANSKÁ VZÁJEMNOST

Zakladatel profesor Ing. Břetislav Chvála, doktor technických věd (DrSc.)

MĚSÍČNÍK SLOVANSKÉHO VÝBORU ČR

ROČNÍK XXII

ČÍSLO 230, DUBEN 2019

CENA 10 Kč

Summit KLDL – USA: Trump odmítl kompromis

Dvoudenní summit Spojených států amerických a Severní Koreje 27. a 28. února v Hanoji skončil předčasně a bez dohody.

Americký prezident Donald Trump za důvod označil požadavek Pchjongjangu, aby byly zrušeny všechny sankce proti KLDL. Šéf Bílého domu nicméně zároveň na tiskové konferenci hovořil o pokroku při jednání, zatímco severokorej-

Bílého domu na tiskové konferenci po summitu. „(Kim Čong-un) má určité představy, které ale neodpovídají našim představám,“ vysvětloval Trump. Postoje obou stran jsou přesto podle něj „bližší“ než před rokem. „V tuto chvíli jsme se ale rozhodli z jednání odejít,“ dodal.

Podle amerického prezidenta vyjádřil Kim Čong-un ochotu uzavřít nejvýznamnější severokorejské ja-

ský vůdce podle Trumpa slíbil, že nebude pokračovat v jaderných a raketových zkouškách.

O summitu bez dohody jako první informovala mluvčí Bílého domu Sarah Sandersová. Zároveň ale uvedla, že dvoudenní schůzka byla konstruktivní. „V tuto chvíli nebylo dosaženo žádné dohody, týmy obou zemí se však těší na setkání v budoucnu,“ konstatovala v prohlášení Sandersová.

Kim v Hanoji nabídl uzavření jaderného zařízení v Jongbjonu výměnou jen za částečné zrušení sankcí, řekl Kimův ministr zahraničí Ri Jong-ho. Země by pak mohla podle něj za asistence pozorovatelů USA trvale demontovat všechna zařízení na výrobu plutonia a na obohacování uranu.

Trump ale chtěl víc. Nabídnou-li USA další kolo rozhovorů, pozice Pchjongjangu se nezmění, uzavřel Ri Jong-ho.

„Jde o velký neúspěch pro Trumpa, který se prezentoval jako tvrdý vyjednávač schopný přivést protivníky k dohodě,“ napsal deník The New York Times. Pro úplnost a přesnost náš list zdůrazňuje, že KLDL šlo jen o částečné zrušení sankcí na její civilní průmysl, které tvrdě dopadají na řadové občany KLDL! To však prchlivý Trump zamlčel a návrh odmrštil. Nezdár jednání lze přičíst na jeho vrub! Nepravdivě řekl, že KLDL se jednalo o zrušení všech sankcí. Přitom Kim Čong-un nabídl Trumpovi ústupky, ale Trump odmítl ústupky!

(ČTK, jel)

Setkání Kim Čong-una v Hanoji s Donaldem Trumpem

FOTO – ČTK/AP

ská strana průběh vrcholné schůzky nekomentovala.

V Hanoji mělo být podepsáno společné prohlášení, ceremonie se však neuskutečnila. Stejně tak byl zrušen plánovaný společný oběd státníků.

„Někdy musíte z jednání odejít, a to byla ta chvíle,“ poznamenal šéf

dené zařízení v Jongbjonu. Výměnou chtěl zrušení všech protiseverokorejských sankcí, což americká strana odmítla. Cílem USA je celkové jaderné odzbrojení Severní Koreje a příslušné dokumenty byly podle Trumpa připraveny k podpisu. I bez dohody nicméně severokorej-

Zasedání Slovanského výboru ČR

se koná 6. dubna od 9:30 hodin v budově ÚV KSČM, Politických vězňů 9, Praha 1, 3. patro, místnost č. 153. Příznivci myšlenky slovanské soudržnosti jsou srdečně zváni.

Ať „Fotoportréty Člověk“ dostanou křídla k rozletu!

Prezentace velmi poutavé knihy, nazvané „FOTOPORTRÉTY ČLOVĚK“ – autorů: čínského fotografa Cai Zhiyi a českého novináře a spisovatele Zdeňka Hrabice – proběhla v únoru v pražském Evropském domě s podporou poslance Evropského parlamentu za KSČM MUDr. Jiřího Maštálky. Čtenářům představuje portréty jednadeceti známých i neznámých mužů a žen. Jsou nedopovězeným zrcadlem o nás jednotlivě i o nás všech dohromady.

Kniha vyšla vlastním nákladem čínského fotografa, který žije v naší zemi již dvacet let a cesta k jejímu zrodu je lemována příběhy radostnými i dramatickými. Jak pověděl na úvod její prezentace a křtu poslanec J. Maštálka, tak tvář každého člověka v ní je nejcitlivější pozvánkou do

nitra jeho duše. Portrétované osobnosti tady odpovídají na dotaz, jaké je v životě jejich krédo a jak v něm spatřují samy sebe. Proč v této době, upřednostňující silný individualismus, je nutné hledat a nacházet pro každého člověka světlo a stín. V době, jež zviditelňuje velikost i malost, jemnost i hrubost a velmi často podtrhuje anonymitu.

Kniha počíná tváří staříka Mojmir Srdečného, jednoho z posledně žijících mauthausenských vězňů, přátel Jiřího Suchého a Jiřího Šlitra, spatříme tu zakladatele pedagogických her v roce 1947, prvních sportovních her u nás i ve světě tělesně postižených. A končí portrétem mladé akordeonistky Markéty Laštovčkové. Markéta je studentkou na Hudební akademii v Dánsku a svým uměním velmi zaujala na koncertu

Pražského jara 2018. Vyjevuje tváře bez přihlídnutí k jejich profesionálnímu zařazení, politickému či nábo-

ženskému přesvědčení, bez obliby a bez odsudků, a už vůbec se neohlíží ani k jejich bankovnímu účtu. Jak

Autoři knihy Cai Zhiyi (vlevo) a Zdeněk Hrabice

FOTO – PETR BRODECKÝ

Maštálka zdůraznil, oba autoři díla sami vůči sobě i jiným nedovolili, aby jeden nebo druhý jinému mydlil schody, aby jeden vystoupil na nebesa a jiný uklouzl do pekel. Do knihy rovnocenně a citlivě vtělili vedle geniálního akademika excelentního lékaře srdce a mozku, vedle hvězdy operního nebe povitě podnikatele, nadanou Čechoaustralanku ze země klokanů, oblíbeného herce, filmové režiséry. Malíře, grafika, polského i českého švejka a haškologa, ruského historika a bohemistu, znalce kosmického prostoru, sochaře, úžasného porodníka i kováře, truhláře, trampa a tuláka... Ti všichni podle Maštálky usilovali třeba i skromnou hřívnou ke všemu, co činí život ještě plnějším, pokornějším a utěšnějším.

(Pokračování na s. 2)

Vítáme svátky
jara a naděje

Alexandr Lukašenko chce opět kandidovat

Běloruský prezident Alexandr Lukašenko (65) se chce příští rok znovu, už po šesté, ucházet o nejvyšší ústavní funkci. Kandidaturu v prezidentských volbách 2020 oznámil na tiskové konferenci v Minsku.

„Všechno bude podle zákona. S přihlídnutím k mému nynějšímu stavu a vzhledem k situaci země a vztahu (lidí) k mé osobě, nemohu nekandidovat,“ řekl.

Zároveň potvrdil, že příští rok prodlouží smlouvu s Ruskem o bezplatném fungování dvou ruských vojenských základen na běloruském území. „Na běloruském území jsou dvě ruské základny. Kolik za ně (Rusko) platí? Nic. Doslova za rok bude zapotřebí uzavřít novou smlou-

vu. Od Rusů nevezmeme ani kopějku,“ prohlásil.

Rusko má v Bělorusku základny s radarovou stanicí a komunikačním centrem pro námořní síly. V roce 2009 se obě země dohodly na zřízení společné protivzdušné obrany. Ruská armáda začala na konci roku 2013 využívat běloruskou leteckou základnu v Baranavičy na západě země.

Lukašenko taky potvrdil orientaci Běloruska na Rusko. „(Na Západě) nás nečekají, nepotřebují nás tam. Příkladem je Ukrajina. Mohou nás ale velmi silně zneužít proti Rusku. Tohle zneužívání nás už unavuje. Nutí nás jít tam, kam nechceme,“ prohlásil.

(ČTK)

SVĚT KOLEM NÁS ● SVĚT KOLEM NÁS ● SVĚT KOLEM NÁS

Stát dluží odbojářům! Odbojáři nedluží státu nic!

V poslední době vrcholí masová štvance na Český svaz bojovníků za svobodu, nástupníka Českého svazu protifašistických bojovníků. Svaté štvance na ČSBS se účastní všechny reakční síly popřevratového režimu – počínaje poslanci a senátory, a konče příslušnými hejtmany a primátory. K tomu se přidávají hlasy advokátů, prohlášených svaz za „parazitujícího na odboji“. Větší sprostárnu si lze jen těžko představit.

Důvody této štvance jsou průhlednější, než Křišťálová noc pogromu III. reichu. Jde přece o to zničit jednu z posledních sil národa, bránící odkaz osvobozené Benešovy republiky. Tak jako se celých třicet let programově plive na prezidenta, kterému dal národ po roce 1945 právem název „Prezident Budovatel“, tak se plivá na svaz přímých účastníků národní odboje let 1938 – 1945 a pozůstalých po těchto odbojářích, spolu s jejich sympatizanty. Ti senátoři a poslanci, kteří navrhnou zničit svaz hospodářsky – a někteří by jej chtěli snad i zakázat! – ignorují platný zákon, jenž byl podnětem založení svazu. Je to zákon 255/46 Sbírky zákonů.

Ignoruje to i dokonce zmíněný advokát, jenž by snad měl znát zákony vlastního státu. Je pravdou, že muničích k parforsnímu honu na svaz zavdal sám jeho předseda vyznamenaným černé ikony novorežimu, „Bijce Národní třídy“, svazovou medaili. Je pravdou, že předseda ČSBS se zachoval jako Ivánek v Mrazíkovi a to novorežim prostě neodpouští. Dostal medvědí hlavu. Jenže tím to neskončilo. Senátoři a poslanci zašli do medvědí kůže kolektivní viny celý svaz. Je to typické pro dnešní časy. Kolektivní viny, kterou neuznávají u sudetských, kde by to bylo na

místě daleko více, přičítají celému svazu. A to je pyramidální lež. To je sprostota, hulvátství a neúcta vůči tisícovce dosud žijících přímých účastníků odboje a dvěma tisícovkám pozůstalých po odbojářích. Současně je to neúcta ke všem padlým odbojářům bez ohledu na jejich politickou příslušnost, na boj na domácím či zahraničním frontě, jedno zdali na východní nebo západní.

Naši politici doposud využívali odbojáře jen jako jakési křoví k různým vystoupením při politických výročích, při státních pietách a při předvolebních akcích. Jen málo čestných výjimek mezi politiky a představiteli samospráv se chovalo odpovědně. Některé z nich dobře známe a děkujeme jim bez ohledu na politickou příslušnost za vše, co pro odbojáře dělali a dělají – u nás v Brně to byli například jak bývalí hejtmani Ing. Juránek nebo dr. Hašek, tak současný hejtmán JUDr. Šimek. Ale jinde, pokud jsme dobře zpraveni, to tak zhusta nebylo a není.

Naši odbojáři léta pracovali pro stát a po osvobození přinesli zemi výsledky ve svých profesích. Za okupace pro osvobození republiky nasazovali životy a mnozí, kteří přežili koncentráky, vězení a perzekuci gestapa, si odnesli zranění, nemoci, zmrazení a ti, co postížení takto nebyli, jsou dnes „rara avis“ (vzácní ptáci). Je strašlivým nevděkem a sprostotou jistých dnešních zastupitelů parlamentu a senátu, že se takto dokáží chovat k těm, co se zasloužili o republiku dílem lvím.

Jsou státy, kde odbojáře mají v úctě a vážnosti. A kde je nejen vyznamenávají, ale pověřují je i významnými funkcemi ve státě. Takovým státem byla dříve Francie, kde Charles de Gaulle, praporčík Svo-

bodných Francouzů a sjednotitel odboje od komunistů po pravici, se nakonec stal prezidentem a symbolem nezávislosti země jak na Západu, tak na Východu (kdeže ty časy jsou...).

U nás byl takový dr. Edvard Beneš, kterému současní politikové, až na výjimky, nesaňají ani po kotníky, tak mu je alespoň okopávají. V jejich čele pak čas od času vystupuje pan kníže, probírající se z dogmatického spánku, aby posílal Beneše posmrtně na válečný tribunál, nebo zablábil další nesmysly toho typu. A jeho společníci Beneše nevýslovně protektorátně špiní.

Stát se u nás nikdy nechoval k odbojářům tak, jak by zasluhovali v plné míře. Starorežim jednu skupinu odbojářů, tu západní, vylučoval z ocenění, a dokonce řadu představitelů pronásledoval. Novorežim toto činí v opačném gardu s odbojáři Východu a levice. Avšak stejně haneb-

ně, stejně kolaborantsky vzhledem k západnímu sousedu, kdy se ani nesmí říkat, že nám zlo činili nejen „národnostně nehmotní nacisté“ ale i říšští, rakouští a sudetští Velkoněmci. A kdy se nesmí ani říkat pravda o tom, kdo nás v masovém měřítku osvobodil. A dokonce vadí i pravé datum našeho osvobození – 9. květen. (Samozřejmě vyjímáme německé antifašisty, kteří jsou našimi spojenci. A v Německu jsou dodnes profanováni, skoro jako naši odbojáři...) Toto se snad má stát trestným? Jestliže ano, vracíme se do protektorátu se všemi atributy.

Stát dluží odbojářům. Odbojáři státu nedluží nic. Dnes se za službu vlasti hanobí a odsuzuje celý svaz odbojářů – a zastupitelům státu to ani nepřipadá nemožné, protože to někteří z nich sami provádějí. Jen vzpomeňme na osudný výrok bývalé ministryně Parkanové, že prý „od-

bojáři nebojovali se zbraní v ruce“. Jednak je to olbřímí lež, jednak je to ostudná nevědomost a doslovná blbost o historii našeho odboje. Všichni ti, kdož dnes promlouvají a hanobí ČSBS, kráčejí ve stopách této ministryně ignoranky.

Je příznačné pro krizi tohoto třicetiletého režimu, že v jakési křeči sahá k ostouzení těch, co se zasloužili o stát, o republiku dílem největším – nasazením svých životů a ztrátou svých příslušníků. A místo, aby tyto pachatele tohoto ostouzení fackovala hanba na každém kroku, ji ještě medializují a vydávají za jakési právo. Cím hrnec navřel, tím zapáchá. A ostouzení Českého svazu bojovníků za svobodu zapáchá přespříliš. Po tradičním českém Kocourkovu přišel na tapetu český Hulvátov.

(kráceno)
JIRÍ JAROŠ NICKELLI,
předseda HDK ČSBS Boskovice

Fučíkův odkaz je nesmrtelný

PRAHA – Při příležitosti 116. výročí narození novináře a spisovatele Julia Fučíka (23. února 1903 na pražském Smíchově v Duškově ulici) položili letos 23. února kytici k jeho soše na Olšanských hřbitvech představitelé Společnosti Julia Fučíka (SJF). Fučíkův odkaz v naší zemi nikdy nebude zapomenut!

SJF na sklonku loňského roku vydala jubilejní 50. číslo svého občasníku Kurýr. Mimo jiné v periodiku publikovala výzvu, zaslou Radě městské části Praha 5, k nahrazení kopii pamětní desky Památníku 168 bojovníků Pražského povstání na Barrandově. Památník je dílem autorského kolektivu ve složení M. Florian, M. Sladký, J. Danda aj. Špičák. Bronzová deska byla v roce 2014 ukradena neznámým zločincem. Výzva radu městské části žádá, aby byl památník obnoven do května 2019, kdy byla Praha a celá naše vlast osvobozena od německých hitlerovských okupantů.

Kurýr také otiskl výrok Zdeňka Mahlera, velkého znalce života a díla autora Reportáže, psané na oprátce: „Na jazyce Julia Fučíka je na první pohled zřejmé, že Fučík je žákem naší klasické literatury. Jeho slovník je obsažný a nepřehledný, jeho výraz je obrazný a plastický, jeho věta má spád a jarost. Fučík patří mezi ty spisovatele, kteří se stali zákonodárci českého jazyka.“ SJF hodlá letos vydat 51. číslo Kurýra a také zvláštní číslo fučíkovského Almanachu.
JAN JELÍNEK,
ANATOLIJ ŠITOV

Foto Anatolij Šitov

Národní muzeum bez bariér

Od března se v Národním muzeu znovu otevřela Česko-slovenská a Slovensko-česká výstava o společném životě Čechů a Slováků v jednom státě a také expozice dvou stovek nejvýznamnějších předmětů ze sbírek Národního muzea. Návštěvníci si znovu mohou prohlédnout i opravené historické interiéry včetně panteonu. „Novinkou je bezbariérovost objektu. Poprvé je navíc veřejnosti umožněn i vstup do kopule,“ uvedla mluvčí muzea Kristina Kvapilová. Bezbariérová je nově celá historická budova s výjimkou právě kopule, vstup pro vozíčkáře je z Vinohradské ulice. Nově se lidé podívají také do východní dvorany. „Ten-

to prostor nebyl nikdy dříve návštěvníkům přístupný a nyní zde vznikla díky jeho zastřešení unikátní odpočinková zóna,“ podotkla mluvčí. V červnu 2019 se podle Kvapilové v historické budově otevře výstava o československých letcích ve Velké Británii s názvem Rytíři nebes. Na léto se připravuje výstava Tutanchamon. „Už na podzim roku 2019 se návštěvníkům otevřou i některé nové stálé expozice,“ doplnila mluvčí.

Historická budova se u příležitosti stého výročí vzniku Československa částečně otevřela po tříleté rekonstrukci a sedmi letech od svého uzavření. Oprava stála 1,8 miliardy korun.
ČTK

Protestní pochod v Lužici

Občanská iniciativa Za zachování lužických vsí a měst loni na jaře zorganizovala pochod a shromáždění do Slepska ve střední Lužici. Cílem této akce, která se koná opakovaně, bylo upozornit na ničivé důsledky povrchové těžby hnědého uhlí a podpořit zachování obcí v Lužici. Hlavní břemeno povrchové těžby uhlí v Lužici nesou už více než 100 let Lužičtí Srbové. Ve střední a Dolní Lužici bylo právě dobývání uhlí

jednou ze zásadních příčin toho, že se zde v současné době Lužičtí Srbové ocitli na hraně etnického a jazykového přežití.

Lužické doly a elektrárny koupil český koncern EPH Daniela Křetínského. V březnu 2017 zveřejnil své plány v Lužici, mimo jiné oznámil záměr zbourání další vesnice ve Slepsku, Milorazi, obývané lužickosrbským a německým obyvatelstvem. Lužičtí Srbové více než jiní

obyvatelé Lužice litují toho, že nemilosrdným podnikatelem je zrovna český koncern.

Protestující z pochodu vyznačili symbolickou hranici povrchového dolu, kterou požadují obyvatelé Slepska. Při dodržení této hranice by byly slepé vesnice lépe chráněny před škodami, které vznikají při provozu povrchového dolu. (rm)

SVĚT KOLEM NÁS ● SVĚT KOLEM NÁS ● SVĚT KOLEM NÁS

Putin varoval USA před rozmístěním jaderných střel v Evropě

Ruský prezident Vladimir Putin 20. února varoval Spojené státy před rozmístěním nových jaderných střel v Evropě po odstoupení od smlouvy o likvidaci raket středního a krátkého doletu (INF).

Ruská odpověď by podle Putina byla nejen zrcadlová, ale i asymetrická.

„Ať si USA spočítají rychlost a dolet našich (nových) zbraní. Ať nejprve počítají a až pak rozhodují o hrozbách na naši adresu,“ doporučil ruský prezident. Zároveň zdůraznil, že Rusko nechce konfrontaci a že pro svůj stabilní a dlouhodobý rozvoj potřebuje mír.

Američané od smlouvy INF uzavřené v roce 1987 na sklonku studené války odstoupili počátkem měsíce, čímž začala běžet půlroční lhůta, během níž se dá o osudu smlouvy ještě jednat. Vzápětí po jednostranném americkém kroku oznámil Putin, že od smlouvy odstupuje i Rusko.

Spojeným státům vyčetl, že neodstoupili od smlouvy INF čestně, tedy s odůvodněním, že smlouva se nevztahuje na třetí země, ale nafukovala smyšlená obvinění na adresu Ruska, ač samy smlouvu porušovaly. USA podle něj provádějí politiku, kterou nelze nazvat přátelskou vůči Rusku, jak svědčí protiruské sankce či jednostranná odstraňování právní základny mezinárodní bezpečnosti.

Rusko má snahu domluvit se, ale nepodlehne diktátu, ani hrozbám, uvedl Putin. Dodal, že partneři si dosud nevšimli, že Moskva nechce konfrontaci, a tak pokračují v chybné politice, škodlivé zájmům samých USA.

„Jsme připraveni na rozhovory o odzbrojení, ale bušit na zavřené dveře dál nebudeme. Počkáme si, až naši partneři dozrají k rovnoprávnému jednání,“ prohlásil Putin na adresu Washingtonu a obecně Západu. Americké spojence v Severoatlantické alianci označil za „pochrochtávající satelity“.

Rusko nehodlá zbraně, dosud zakázané smlouvou INF, rozmístit

v Evropě jako první. Pokud by došlo k rozmístění amerických zbraní, schopných doletět z Evropy do Moskvy za 10 – 12 minut, odpovědělo by podle Putina vyrobením a rozmístěním zbraní, které by byly schopny nejen vyřadit toto ohrožení, ale i „centrum rozhodování“ v samotných USA.

„Rusko nikoho neohrožuje. Naše kroky v obraně mají odvetný, a tedy obranný charakter,“ zdůraznil Putin poté, co dopodrobna popsal úspěšný vývoj a testy nových zbraní, jako je revoluční podmořský dron Poseidon, raketa Cirkon, schopná zasahovat námořní a pozemní cíle a dosahovat devítinásobku rychlosti zvuku, těžké mezikontinentální rakety Sarmat, laserový zbraňový systém Peresvet a hyperzvuková střela Kinžal.

Prezidentovo poselství se letos soustředilo především na ruskou ekonomiku a budoucnost samotných Rusů.

Putin slíbil Rusům změny k lepšímu v jejich životě, a to v nejbližší době, již letos. Na rozvoj země podle jeho slov stát vynaloží obří částky, „které jsme si nepůjčili, ale vydělali prací milionů lidí“.

Kvůli klesající porodnosti prezident ohlásil nová opatření na podporu rodin, včetně daňových úlev podle zásady „více dětí znamená méně daní“, anebo splacení části hypoték ze státního rozpočtu. Stát má také více pomáhat chudým či nezaměstnaným. Změny k lepšímu Putin sliboval v řadě oblastí, od dostupnosti zdravotní péče až po zpracování komunálních odpadů. Ohlášená opatření si ve státních rozpočtech v příštích letech vyžadají desítky miliard až biliony rublů. Klíč k úspěchu proto podle šéfa Kremlu leží ve zvýšení hospodářského růstu.

„Stát musí pomáhat lidem dostat se z tíživé situace,“ prohlásil Putin. Zdůraznil, že počet Rusů žijících v chudobě sice v uplynulých letech klesl ze 40 na 19 milionů, ale „to je stále příliš mnoho“.

Sociální opatření na podporu obyvatel ohlášená Putinem budou státní

rozpočet každý rok stát okolo 100 až 120 miliard rublů (asi 34 až 41 miliard Kč), odhadl ministr financí Anton Siluanov v televizi Rossija 24 s tím, že například již letos bude zapotřebí 15 až 20 miliard rublů na zvýšení penzí, aby překonaly úroveň životního minima.

Rusko pozastavilo platnost dohody

Ruský prezident V. Putin 4. března podepsal dekret, kterým pozastavil platnost smlouvy o likvidaci raket středního a krátkého doletu (INF), kterou Moskva a Washington uzavřely v období studené vál-

ky. USA své odstoupení od INF ohlásily v únoru a zdůvodnily to tím, že Rusko dokument nedodrží. Moskva obvinění odmítá a Putin varoval Američany, že na jejich krok k porušení dohody odpoví zrcadlově.

(ČTK)

Putin a Lukašenko v Soči

Putin (vlevo) s Lukašenkem si v Soči také zalyžovali
FOTO – ČTK/AP

Prezidenti Ruska a Běloruska Vladimir Putin a Alexandr Lukašenko během únorových rozhovorů v Soči projednali osud obou zemí po svém odchodu do politické penze. Otázka svrchovanosti Ruska a Běloruska, o jejichž možném sloučení se spekuluje, prý na pořadu nebyla.

„Otevřeně jsme si přiznali, že nežijeme věčně, přijde čas, kdy odejdeme,“ prohlásil běloruský prezident, který stojí v čele země téměř 25 let, zhruba o šest let víc než jeho ruský partner. „Co zůstane našim dětem? Budou pokračovat v naší politice? To nás jako politiky nutně zajímá,“ konstatoval Lukašenko. O výsledcích těchto úvah se ale nezmínil. Perspektivu sblížení obou zemí, nebo dokonce možnost jejich sloučení, vyvolal spor o skokové zvýšení vývozních

cel ruských energetických surovin, na kterých je běloruská ekonomika životně závislá. Moskva totiž na protesty Minsku zareagovala prohlášením, že předpokladem cenového zvýhodnění je těsnější integrace. Lukašenko to označil za nátlak a zdůraznil, že Bělorusko na své svrchovanosti trvá.

Ruští komentátoři spekulují, že s případným sjednocením obou zemí spojuje Putin svou politickou budoucnost. Jeho nynější prezidentský mandát vyprší v roce 2024 a ucházet se o další mu ústava zapovídá. Pokud by vznikl nový státní útvar, měl by prý kremelský šéf k dalšímu vládnutí cestu otevřenou. Žádný podobný scénář ale podle Lukašenka na programu nynějších rozhovorů nebyl. „Vyslovím svůj názor a myslím, že můj kolega a přítel Putin s ním bu-

de souhlasit: ve spojení našeho úsilí, našich států a národů půjdeme tak daleko, jak jsme připraveni,“ řekl shromážděným novinářům. „Třeba hned zítra se můžeme sjednotit, s tím problém není. Ale jste na to připraveni vy, Rusové a Bělorusové?“ položil řečnickou otázku. A poznamenal, že rozpad sovětského státu nezpůsobil on ani Putin.

Obavy z ruských ultimát Lukašenko podle agentury TASS rozhodně zaplašil. „Ať je Rusko sebevíc silné a velké, nemůže nikomu vnucovat svou vůli,“ prohlásila hlava Běloruska. Putin se omezil na prohlášení, že jednání bylo úspěšné. Pozval prý běloruského prezidenta do Soči, aby si „trochu odpočinul, zalyžoval a zahrál hokej“.

(ČTK)

Lední medvědi bloudí po Nové zemi

Úřady na ruském souostroví Nová země v Severním ledovém oceánu vyhlásily v únoru stav nouze poté, co se k lidským sídlům stáhl velký počet ledních medvědů. Úřad gubernátora hovoří dokonce o medvědí invazi. Úřady uvedly, že lidé, školy či školky jim podali řadu ústních i písemných stížností a připomínek, které se týkají medvědů. „Lidé jsou vyděšení. Mají strach odejít z domova a jejich denní režim je narušen. Rodiče se bojí nechat jít děti do školy,“ uvedl

úřad gubernátora Archangelské oblasti, pod které souostroví spadá.

V okolí lidských sídel se shromáždilo několik desítek medvědů. U osady Bělušja Guba na Jižním ostrově bylo zpozorováno 52 medvědů, z nichž zhruba deset se neustále pohybuje po katastru sídla. Hlášeny jsou také zprávy o tom, že tyto šelmy pronikly až do domů lidí. Stav nouze nicméně neumožňuje odstřel zvířat, neboť to zakázaly úřady pro ochranu přírody.

ČTK

Ruské léky Venezuele

Venezuelský prezident Nicolás Maduro oznámil, že legálně dorazí 300 tun humanitární pomoci z Ruska. Podle jeho slov půjde o velmi drahé léky, za které vene-

zuelská vláda důstojně zaplatí. Zároveň opět odmítl vpustit do strádající země americkou humanitární pomoc a léky, jak se domáhá opozice. Podle něj jde o politickou show a past, nastraženou na žádost opozičního předsedy parlamentu Juana Gualdáa.

AP

Před 30 roky odešli Sověti z Afghánistánu

Před 30 roky – 15. února 1989 – odešel poslední sovětský voják z Afghánistánu. Tehdejší velitel 40. armády generál Boris Gromov se svým synem Maximem přešel most přes řeku Amudarju směrem do uzbeckého města Termez symbolicky jako poslední. Návratu z více než devět let trvající války se ale nedočkal čtrnáct a půl tisíce sovětských vojáků, kteří v Afghánistánu našli smrt. Na druhé straně bylo zabito na 90 tisíc mudžáhidů, počet obětí mezi civilisty se odhaduje až na 2 miliony. AP

Sovětské vojáky odchází domů

HISTORIE ● HISTORIE ● HISTORIE ● HISTORIE ● HISTORIE ● HISTORIE

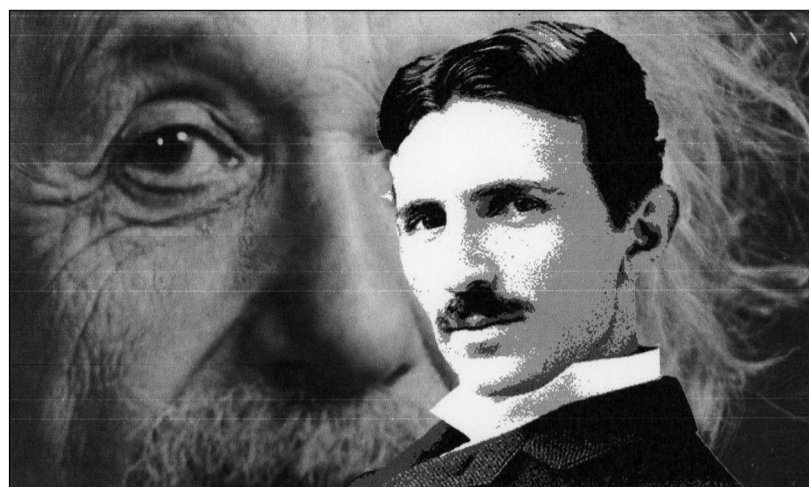
Velké osobnosti chorvatského národa

K CHORVATSKÉMU NÁRODU jako ke každému slovanskému etniku máme historicky i myšlenkově blízko. Chorvatsko je navíc zvláštní tím, že Češi a Češky mají tuto zemi v bezkonkurenčně velké oblibě v době letních dovolených. Uvědomujeme si tady (jako ostatně v celé historii) důležitou pravdu, že případně zlé skutky vládců nemohou padat na hlavy národa, na obyčejné lidi, nedělají z jednotlivců nepřátele na život a na smrt. Tak tomu bylo a je i zde, pokud bychom kupříkladu připomínali podstatu a zejména bestiální stránky režimu Ante Paveliče, spojence Adolfa Hitlera.

Známe mnoho takových, kdo i naší zemi obohatili o výsledky své činnosti či myšlení. Jen namátkou deset z nich – bán Mikuláš Zrinský (manžel Evy z Rožmberka, sestry Petra Voka, básník a politik, jako hrdinu bojů s Turky jej zvečnil Alfons Mucha ve Slovanské epopeji), voják

a velitel baron František Trenck (polyglot, básník, hudebník, vynikající generál Marie Terezie, rebelant a výtržník, jeden z populárních vězňů na Špilberku, kde měl díky císařovně velmi slušné podmínky), bán Josip Jelačić (přední účastník Slovanského sjezdu v Praze 1848, měl manželku z Napajedel), Nikola Tesla (jeden z největších a nejzasloužitějších vynálezců a objevitelů v dějinách, značná část jehož prací dosud nezveřejněna spočívá v trezorach Pentagonu; mj. studoval v Praze, čestný doktor Karlovy univerzity; v Holešovicích byla před pár lety bohužel zlikvidována a smetena z povrchu zemského světově známá československá elektrofirma jeho jména), Zvonimir Rogoz (vynikající herec, dlouholetý přední člen Národního divadla v Praze, herec v českých filmech), Josip Broz-Tito (v mládí dělník mj. v plzeňské Škodovce, za války partyzánský nejvyšší velitel a později prezident Jugo-

slávie), dirigent Lovro Matačić (dlouholetý účastník festivalu Pražské jaro, jako první cizinec na něm dirigoval Smetanovu *Mou vlast*), Franjo Tuđman (první prezident Chorvatska, v šedesátých letech jako ředitel ústavu historie dělnického hnutí úzce spolupracoval mj. s tehdejším náčelníkem Vojenského historického ústavu v Praze, pozdějším prezidentem republiky generálem Ludvíkem Svobodou) a pro pořádek i náš věkem trochu starší současník Vlado Milunič (vynikající architekt, mj. spoluautor pražského Tančícího domu, autor moderních bytových domů Hvězda na Petřínách a dalších sociálních staveb po celé republice). Desátou osobností je žena, paní Amelije Baxová, rozená Jurkovič, choť meziválečného pražského primátora Karla Baxy; kromě diplomaticky významného postavení první dámy Prahy konala i pozoruhodné skutky, např. inspirovala založení Koleje krále Alexandra, zvané též

Nikola Tesla, jeden z největších vynálezců v dějinách

Jihoslovanský dům (dnes Komenckého koleje), pro ubytování jugoslávských studentů, kteří na československé univerzity začali v meziválečném období v hojném počtu přicházet; od jugoslávského krále obdržela Řád svatého Sávy.

V Praze na rohovém domě proti škole na „Štroso“ je pamětní deska biskupovi Josefu Jiřímu Strossmayerovi, jehož jméno toto centrální náměstí Prahy 7 nese. Tento čestný občan Prahy, přítel Jana Kollára a spolumojovník Františka Palackého i Františka Ladislava Riegra, v dávném devatenáctém století zakladatel celojugoslávské (!!) Akademie věd a umění, skvělé obrazárny (dnes jeho jména), jakož i obnovitel záhřebské univerzity byl ctitelem tradice Cyrila a Metoděje. V biskupském

sídle, což je město Dakovo na východě Chorvatska (asi tak na čáře Ostrava – Sarajevo), dal postavit chrám těmto věrozvěstům zasvěcený. Jako poslanec říšské rady byl aktivním zastáncem sebeurčovacích práv Slováků v Uhrách a rovněž podporoval návrhy poslanců českých v otázkách tzv. dualismu. Uhersko se mu pomstilo, jeho žáci byli nuceni uprchnout ze země, mnozí našli útočiště v Praze. Otevřeně je zde tehdy podporoval profesor Masaryk. Nelze si v tuto chvíli nepřipomenout přátelství a spolupráci prezidenta Masaryka s dalším Jihoslovánem, slovinským architektem Jožo Plečnikem, který dal Praze i jiným místům naší země tolik nádherných stavebních skvostů.

VÁCLAV KAŠPAR

Bosně hrozí rozštěpení

Bosenskosrbský předák Milorad Dodik, který je nyní předsedou kolektivní hlavy státu Bosny a Hercegoviny, podle ČTK pohrozil odtržením Republiky Srbské, pokud tato část země na Balkáně bude nucena, aby změnila svůj název! Strana demokratické akce, reprezentující zájmy muslimských Bosňáků, v lednu oznámila, že hodlá u ústavního soudu zpochybnit název Republika Srbská. Ta od daytonské smlouvy z roku 1995 tvoří Bosnu společně s bosňácko-chorvatskou Federací Bosny a Hercegoviny (FB a H) a malým federálním distriktem kolem města Brčko.

Prezident Republiky srbské Milorad Dodik

Pokud ústavní soud schválí iniciativu o změně názvu Republika Srbská, rozhodneme o svém statusu, prohlásil M. Dodik v pořadu srbské státní rozhlasové a televizní stanice

RTS. Dodik sám je pro nezávislost. Přitom zdůraznil, že vláda i opozice v Republice Srbské se shodují v názoru, že rozhodnutí o statusu RS se přijme, jestliže se iniciativou Strany

demokratické akce začne zabývat ústavní soud. Vypišeme referendum a oddělíme se od Bosny, řekl Dodik a dodal, že by tento krok měl podporu přinejmenším deseti států.

Putin se obává vývoje v Kosovu a na Balkáně

Před návštěvou Srbska dal najevo ruský prezident Vladimir Putin obavy z vývoje v Kosovu, které se loni rozhodlo mít vlastní armádu. Kritizoval EU, že nepostupuje vůči Kosovu razantněji a varoval před snahou Západu získat na Balkáně dominanci. Zdůraznil, že Rusko bude dál podporovat Srbsko. Vyjádřil se čtyři dny poté, co albánský premiér Edi Rama dal znovu najevo, že jeho konečným cílem je spojit Albánii s Kosovem.

„Abych byl upřímný, byli jsme překvapeni spíše pasivní reakcí Evropské unie na rozhodnutí kosovského parlamentu transformovat kosov-

ské bezpečnostní síly na regulérní armádu,“ řekl Putin. „Je jasné, že Srbové žijící v provincii vnímají tento krok jako přímou hrozbu pro svou bezpečnost,“ dodal, přičemž označil Kosovo za součást Srbska, protože Rusko neuznalo jednostranné vyhlášení samostatnosti Kosova v roce 2008. „Mnohem širěji to zahrnuje vážné riziko eskalace situace v oblasti. Stěží je v zájmu EU přehlížet takovéto jednostranné akce, které flagrantně porušují mezinárodní právo, zejména, když chce Brusel dál působit jako zprostředkovatel dialogu mezi Prištinou a Bělehradem.“ EU sice Kosovo varovala před tímto krokem, ale nezabránila mu.

K situaci na Balkáně řekl Putin, že „vážným destabilizujícím faktorem je politika USA a některých západních zemí, které se snaží získat v oblasti dominanci“.

Zmínil přitom několik akcí, které považuje za sporné, ať už to bylo bombardování Jugoslávie v roce 1999 bez souhlasu Rady bezpečnosti OSN i podporu Washingtonu a jeho spojenců nezákonnému vyhlášení nezávislosti Kosova.

Dodal, že navzdory odmítavému postoji poloviny národa se stala Černa Hora členem NATO a urychluje se snaha přijmout do aliance i Severní Makedonii.

(Novinky, ČTK)

ČR získá miliony za staré dluhy

Příslušnou dohodu podepsali loni na zámku v Lánech ministryně financí Alena Schillerová (ANO) a její srbský protějšek Siniša Mali. V Lánech se sešli také srbská premiérka Ana Brnabičová s prezidentem Milošem Zemanem. Hlava českého státu přijala pozvání k letošní návštěvě Srbska.

„Tématy jednání byly evropské ambice Srbska, které pan prezident dlouhodobě podporuje, důležitá role Srbska v regionu nebo ekonomická spolupráce,“ řekl Zemanův mluvčí Jiří Ověčáček. Podotkl, že Zeman ocenil podpis dohody o řešení dluhu Srbska. Ten vznikl na počátku 90. let minulého století jako vyúčtování

vzájemného obchodování mezi Českou a Slovenskou federativní republikou a Socialistickou federativní republikou Jugoslávie, po jejímž rozpadu přešla poměrná část dluhu na Srbskou republiku. Země dluh smaže jednorázovou částkou 9,8 milionu dolarů.

(ČTK)

Srbsko vrací do škol brannou výchovu

Po téměř třech desetiletích obnovilo Srbsko brannou výchovu na středních školách. Informovala o tom tisková agentura Tanjug. Opatření přichází v době zvýšeného zbrojení srbské armády, které znervozňuje okolní státy. Po 27 letech od svého zrušení se 26. února na jednom z bělehradských gymnázií uskutečnilo školení branné výchovy. V budoucnosti se mají žáci dozvědět více o srbské armádě, úloze občanů při obraně vlasti či v době živelních pohrom, ale také o právech a povinnostech v případě vyhlášení stanného práva.

„Zpracováváme asi deset témat, která by měli lidé znát na prahu dospělosti lépe, než je tomu dosud. Je to látka, jež byla ve vzdělávacím systému svého času neospravedlnitelně zanedbávána. Nyní se vrací mezi žáky,“ řekl armádní školitel plukovník Dragan Stojčić. Branná výchova byla v Srbsku povinná za

existence bývalé Jugoslávie až do roku 1992. V roce 2011 zrušila srbská vláda i povinnou vojenskou službu. V roce 2007 pak země vyhlásila vojenskou neutralitu. O zavedení civilní přípravy žáků k obraně státu se uvažuje i v České republice. Počítáno s tím je v programovém prohlášení nynější vlády premiéra Andreje Babiše.

Podle agentury Reuters v letošním rozpočtu vyčlenilo Srbsko pro svou armádu 907 milionů dolarů, což představuje 1,75 % celkových státních výdajů. Je to o 203 miliony dolarů více než v roce 2018. Loni Bělehrad posílil zejména letectvo, které od Ruska a Běloruska obdrželo deset stíhaček MiG – 29 a rovněž pořídil devět bojových vrtulníků od výrobce Airbus. Chorvatsko, člen NATO, je nervózní z posilování srbských vojenských kapacit. Záhřebu se nepodařil nákup 12 použitých stíhaček F-16 od Izraele.

Američan najat, aby vraždil?

Srbská vojenská policie v únoru zadržela několik cizích státních příslušníků. Oznámil to srbský ministr obrany Aleksandar Vulin.

Zadržení se pokusili bez povolení snímat vojenské objekty nebo do nich vstoupit. Zadržení jsou podle státní televizní a rozhlasové stanice dva občané Spojených států amerických a dvě Ukrajinky. Jejich případ je nyní v kompetenci civilní policie a prokuratury. Objektem, jehož záběry se čtveřice zřejmě snažila pořádit, je stará budova generálního štá-

bu armády, v níž nyní sídlí vojenská zpravodajská služba a vojenský bezpečnostní úřad.

Již dříve byl také v Srbsku zatčen jiný Američan kvůli držení pistole s odstraněným sériovým číslem. Podle některých sdělovacích prostředků se jedná o někdejšího příslušníka elitní americké vojenské jednotky Navy SEALs, který byl pravděpodobně najat, aby zavraždil některého ze srbských politiků.

HISTORIE ● HISTORIE ● HISTORIE ● HISTORIE ● HISTORIE ● HISTORIE

Nejstrašnější datum československých dějin - 15. březen 1939

V současnosti bývá médií a politiky upřednostňován 21. srpen 1968. 21. srpen zdaleka neznamená takové ztráty pro občany ČSSR, jako 15. březen pro občany první ČSR! To je nepopiratelný historický fakt. Alespoň pro každého pamětníka a pro znalce novějších dějin. 15. březen 1939 a vše, co následovalo, je nejtemnější kapitolou československých dějin, a i po 80 letech jsou jeho strašlivé následky patrné na ztrátách statisíců českých, slovenských, židovských a romských rodin.

Nikdy předtím ani potom nedosáhlo barbarství okupační moci velkoněmeckého reichu takového pokračování, jaké vytvořili zplození obudné pangermánské politiky hitlerismu, 360 tisíc obětí protektorátu, okupace, domácího a zahraničního odboje. 350 tisíc vyhnaných Čechoslováků z pohraničí a vnitrozemí. 170 tisíc zavlčených na otročké práce do reichu. Desítky zničených a vypálených obcí. Mrtví, zavraždění, popravení, nezvěstní z věznic, káznic, koncentračních táborů a transportů smrti. Vykradení státu, uloupení československého státního pokladu, zavření vysokých škol, nucené nasazení mládeže do továren a na práci pro válečné dobrodružství III. reichu. To vše zahájil 15. březen 1939 a ukončil až 9. květen 1945.

Dodnes tisíce pozůstalých v republice uctívají své padlé a zavražděné z této nelidské éry, která se dnes stále více zapomíná, nebo účelově zamlžuje, když už ji nelze znetvořit. K hanbě dnešních časů patří všichni ti, kdož vyprávějí goebbelsovské kvaky o tom, jaký ten protektorát vlastně byl „dobrodiním“, a jak Češi „žili v závětrí války“. To mohou tvrdit jen naprostí ignoranti dějin, anebo kutí nepřátelé republiky a obhájci sudetských zločinců, kteří lvím podílem přispěli ke zničení republiky a nastolení ohavného protektorátu.

Je třeba, aby všichni pozůstalí po obětech a bojovnicích proti nacismu pozvedli svůj hlas, aby toto přestalo. Je třeba, aby se na univerzitách po létech zamlžování a selhávání historie opět začaly učit přesné a pravdivé dějiny protektorátu a vzdala se čest všem padlým za osvobození republiky. Čest totiž patří všem, bez ohledu na politické postavení, bez ohledu na domácí boj, západní nebo východní frontu! To zločinné vyloučování jedněch nebo druhých musí skončit, jinak nikdy nemůže nastat národní smíření a vyrovnání. Je třeba dát najevo všem lhářům v médiích a v politologické i politické obci, že občané si nepřejí krmění v duchu protektorátních lží a selhávání základních faktů o zrůdnosti nacistické

Po pražském Karlově mostě pochodují jednotky německých okupantů naší země
FOTO ARCHIV ČTK

okupace republiky a o nesmírných obětech našich národů a národností za této temné éry. Tento úkol v první řadě padá na historiky akademiky, dále na ÚSTR, Vojenský historický ústav a další instituce k tomu určené. A tento úkol padá také na politické strany, aby ve svých řadách konečně udělaly pořádek a nedávaly prostor lhářům o sudetské otázce, o protektorátu a o československém odboji. Zvláště to platí o sociální demokracii, o lidové straně a o TOP 09, abych jmenoval ty nejkřiklavější případy. Ty mají na štítu ty nejtemnější skvrny v tomto směru. Jména aktérů těchto partají jsou veřejnosti zajisté dobře známa.

Ostatně voliči sami se budou rozhodovat, komu dají svůj hlas – a v tomto rozhodování bude hrát nepominutelnou roli i to, jak strany prezentují minulost republiky za nacistické okupace, a komu dávají přednost – zdali živým kvakům koryfeů sudetismu a lhářům o povaze protektorátu, anebo faktům o zločinném spolčení sudetů, definovaném i Norimberským soudem, a faktům o zločinech III. reichu na Čechoslovácích. I to bude aktuální naplnění odkazu boje za osvobození republiky.

**JIŘÍ JAROŠ NICKELLI,
ČSOL BRNO I.**

Autor je pozůstalý po oběti gestapa, příbuzný obětí Osvětlemi

Varování z minulosti

Rakouský císař Karel I. vydal 16. 10. 1918, pod tíží vojenských, hospodářských a sociálních důsledků válečného konfliktu, svůj federalizační manifest. Vztahoval se však jen na rakouskou (Předlitavsko) část monarchie, nikoliv na Uhersko (Zalitavsko). Poté, co Češi a Jihoslované císařský dokument odmítli, ustavili se 21. října 1918 po horečných jednáních němečtí poslanci Předlitavska jako Prozatímní národní shromáždění Německého Rakouska, které toho dne založili. Opustili bez sentimentu habsbursko-lotrinskou dynastii, jakmile naznačila zpochybnění jejich hegemonního postavení. V čelo dění se dostala rakouská sociální demokracie za souhlasu ostatních rakousko-německých stran, protože nebyla přímo zatížena dosavadní vládní politikou.

Rakouští Němci, iniciující ve Vídni tento státní útvar, k němu automaticky počítali pohraničí českých zemí s většinou, či relativní většinou německého obyvatelstva, od počátku 20. století stále častěji pro sebe používající pojmenování sudetští. Mohli vycházet ze záměru, majícího vstoupit v platnost 1. ledna 1919 o tzv. uzavřených německých krajích, ideálu německých nacionálních šovinistů z Čech od roku 1848, na němž pracovali poslední c. k. rakouské vlády.

Předáci sudetských Němců tedy prohlásili na severu Čech zemi Deutschböhmen, na severní Moravě a zčásti ve Slezsku regionální hybrid Sudetenland, na jihu Moravy dolnorakouský kraj Süddeutschmähren a konečně v jihozápadních Čechách hornorakouský kraj Böhmerwald-

gau. Dodatečný zákon k německorakouské ústavě z 22. 11. 1918 začleňoval do republiky Německé Rakousko zcela fantasticky též jazykové ostrovy Jihlava, Brno a Olomouc. Ani první dvě výše uvedené „provincie“ nesouvisely se státem, který si na ně dělal nárok. Vše ale mělo být vyřešeno připojením celého Rakouska k Německu, o čemž se ovšem takticky mlčelo.

To, že obnovovaný český stát, respektive 28. října 1918 vyhlášené Československo, nemůže dlouhodobě existovat bez svých pohraničních oblastí, tvořících po všech stránkách s vnitrozemím integrální celek byl kamuflovaný cílem tohoto plánu. Takto zeměpisně a ekonomicky zmrzačené české země by obklopovalo ze všech stran obrovské Německo, které si z nich mohlo kdykoliv učinit svůj koloniální protektorát.

Poslední rakousko-uherský císař a král Karel I.

Shoda s událostmi let 1938-39 není vůbec náhodná.

Dne 31. 10. 1918 přijel do Prahy z Liberce zemský hejtman Rudolf Longman von Auen. Ze suverénní pozice žádal o pomoc se zásobováním, neboť hospodářsko-sociální situace Deutschböhmen přechází v katastrofu. O několik dní později se stejnou pózou a žádostí dorazil jeho zástupce sociální demokrat Josef Selinger. Představitel čs. Národního výboru byli ochotni převzít odpovědnost, ale logicky za předpokladu uznání územní svrchovanosti státu. Nato se zemská vláda Deutschböhmen obrátila s prohlášením o „české tyranii“ do Drážďan a Berlína, doufajíc ve vojenskou pomoc. Zároveň apelovala na prezidenta USA Woodrowa Wilsona, dovolávaje se sebeurčovacího práva národů. Práva, jež předtím druhým upírali a chtěli upřít!

V Německém císařství, měnícím se na republiku, však v tu dobu měli jiné starosti než sudetské Němce. Jeden z mála slušných anglických politiků roku 1938 Harold Nicolson (sekretář britské delegace na mírové konferenci v Paříži), prohlásil při rozpravě k ratifikaci mnichovské dohody v Dolní sněmovně londýnského parlamentu, že před dvaceti lety vůbec nebylo myslitelné, aby poražené Německo mohlo být teritoriálně zvětšeno. A to ještě o území, které mu dějinně vlastně ani nikdy nenáleželo.

Do konce roku 1918 oddily čs. armády zajistily tyto „rakouské sudetoněmecké provincie“ po státně historickou hranici. Činitel sudetoněmecko-rakouské akce odešli do Vídně. Aktivně zde působili do podepsání saintgermainské mírové smlouvy

s Rakouskem (10. 9. 1919). Vyzývali neustále německé obyvatelstvo k odporu proti Československé republice, jíž do tohoto datumu v jejích hranicích neuznávali. Výsledkem byly dramatické události.

Dne 16. 2. 1919 se konaly v Německém Rakousku parlamentní volby. Hlasování mělo proběhnout i v pohraničí českých zemí, což čs. vláda pochopitelně nedovolila. Když zvolení poslanci tohoto zastupitelského sboru zahajovali ve Vídni první zasedání, došlo 4. března ku sudetoněmeckým demonstracím a střetům s čs. bezpečnostními silami. Bylo zabito 54 sudetských Němců. Nejvíce v Kadani a ve Šternberku na Moravě, kde za regulérní pouliční přestřelky padli dva čs. vojáci. Pozůstalým obětím se dostalo odškodnění, přesto noviny napříč německým politickým spektrem v ČSR otiskovaly pravidelně ve výroční den černě rámovaný seznam těchto mrtvých. Měla to být výčitka proč si německá národnostní menšina nemůže ke státu vytvořit opravdu pozitivní vztah, ačkoliv jim Československo zajišťovalo plná občansko-politická práva, nadstandartní školskou a kulturní soustavu i jiné výhody.

Velká hospodářská krize a nástup hitlerismu v Německu znovu u většiny sudetských Němců rozněcovalo dřímající velkoněmecký šovinismus. Přivedl je k účasti na rozbití a okupaci ČSR, do početného zastoupení v říšskoněmeckém potlačovacím aparátu v tzv. protektorátu Čechy a Morava, k návrhům, vycházejících z jejich řad, na likvidaci českého národa ještě za trvání druhé světové války.

Odsun Němců z Československa, na základě mezinárodní dohody

mocností protihitlerovské koalice a dekretů prezidenta republiky, byl naší osudovou příležitostí i jediným skutečně efektivním řešením problému. S tím, že jejich majetek bude zálohou na válečné reparace, které nám dodnes SRN jako právní nástupce Velkoněmecké říše nezaplátila... Bez nadsázky se tímto významně upevnila evropská a světová mírová stabilita. Události z 90. let uplynulého století v Jugoslávii dokazují jak to dopadá, když se věci nedělají pořádně. Přetrvávající napětí v Makedonii, Srbsku, Bosně a Hercegovině toho je pádným důkazem.

Ze Sudetoněmeckého domu v Mnichově zaznívají dlouhodobé tendence, hlásající usmiřování v rámci evropanství, jehož se v západním Německu stali horlivými apoštolý. Vychází ze zvrácené kosmopolitní vize „milého krajana“ z Poběžovic, rakouského šlechtice Richarda Mikuláše Coudenhove-Kalergiho o Panevropě. Ta je nyní provozována rovněž mnohými naháněči v České republice (někteří politici, univerzitní a církevní hodnostáři, aktivisté „neziskových“ organizací, různé pochybné nadační fondy, sdělovací prostředky hlavního proudu apod.). Kruh se uzavírá, když to nešlo germánským herrenvolkem, tak zničme váš stát multikultúrním způsobem. Je smutné, že sotva po sedmdesáti letech, kdy jsme se zbavili jedné páté kolony, připravujeme podhoubit pro další. Naši předkové nám svými boji, prací a duševním úsilím dali časový odklad, ale ten není nastálo a zkracuje se.

VLADIMÍR MLEJNSKÝ

Stranu 7 připravil a redigoval Jan Jelínek

LISTÁRNA ● LISTÁRNA ● LISTÁRNA ● LISTÁRNA ● LISTÁRNA ● LISTÁRNA

Fatální omyly vyšetřovatelů protektorátních restitucí

Orgány, které dnes vyšetřují tzv. restituční kauzy potomků protektorátních aktérů, po nichž chtějí dědit obrovské majetky, patříci dnes státu – a to nejen pozemkové úřady, ale i žel některé soudy -, se dopouštějí často fatálních chyb v hodnocení základních měřítek kolaborace s III. říší. Přitom náleží ústavního soudu z r. 2004 Colloredo-Mansfeld nabádá orgány i soudy, aby si v případech nejasností, tyto ověřily důkazy oborů historie a archivnictví. Zhusta se tak ovšem neděje dostatečně! Podívejme se na tyto omyly blíže.

První a doslova fundamentální omyl je pouhé formalistické hodnocení přihlášky k německému – tzv. Fragebogen (v otrockém překladu „okruhu otázek“). Fragebogen byl nejtvrdějším kádrovým dotazníkem všech dob. „Kam se hrabe bolševik“ se svým kádrováním! Ve své knize „Umlčená Osvětím“ (Vydavatelství Jarošová, Brno-Líšeň 2016, I. vyd., bibliofilie) jsem podal v exkursu o přihlášce „Fragebogen zur Feststellung der Deutschen Volkzugehörigkeit“ na stranách 155 až 166 velmi podrobný rozbor této krucifální přihlášky nejen k německému, ale ke III. reichu. Rada dosavadních badatelů (zejména z tzv. ÚSTR) takto formalisticky Fragebogen hodnotí, což je naprosto nesprávné a bludné. Horší je, když na toto hodnocení přistupují kompetenti různých vyšetřujících orgánů.

Co to byl a co znamenal Fragebogen pro žadatele? Byla to nejen formální přihláška ke stanovení žadatelovi národnosti, nýbrž též přihláška závazku ke III. říši, k jejímu „Herrnvolku“ – panskému národu. A to

na rasovém základu stanoveném tzv. norimberskými zákony! Nešlo pouze o to, že žadatel se veřejně a úředně přihlašoval k německému národu, k německému „soukmenovectví“ (Volksgenossenschaft). Šlo rovněž o to, že prokazoval své tzv. arijské, a to u tzv. běžných soukmenovců do čtvrtého pokolení obou pokrevních linií, a u šlechty do pěti pokolení obou linií. Tj. dokazování bylo ohraničeno pro tehdejší občany roky 1800 a pro šlechtu dokonce rokem 1750! Každý žadatel, který toto prokázal, musel podpisem po čtrnáctidenním povinném rozmyšlení stvrdit, že je „dokonalým arijským“, což byl princip, který demokratické státy odsuzovaly v Ženevě a jinde již tenkrát. Arijské v Fragebogu prověřovaly státní a stranické orgány říše, a to i v protektorátu! Tak každý žadatel Fragebogu byl nejen prověřován okupačním Oberlandrátem, nýbrž i orgány NSDAP, potažmo vyššími říšskými orgány, jako byl například Ahnenerbe. Takové prověřování pak z tohoto hlediska přímo vylučovalo otázku tzv. nátlaku na žadatele. Žadatel podepisující pod nátlakem, byl pro říši nejen bezcenný, ale i mohl být nebezpečný svou nespolehlivostí – a především nesměl navršovat kolaboraci dalšími skutky! Zjištění nátlaku kontrolními orgány by pak znamenalo zvláštní postih agresorů nátlaku – přinejmenším tzv. Sonderbehandlungem, což znamenalo zvláštní říšské nebo stranické soudy a koncentrák nebo i smrt! Samotný příklad fatálního omylu vyšetřovatelů prokazuje i sama kauza Colloredo-Mansfeld, v poslední době vystavená vrácení od Ústavního soudu nižším obecným soudům – jež

jak se zdá, se potácí od jednoho řešení ke druhému bez kýženého závěru. Co bylo selháním v dané kauze? Bylo to uvěření žadatelům, že jejich případ měl tzv. rasové pozadí perzekuce, a tudíž mají na restituci nárok. Kdyby vyšetřovatelé od počátku přihlédl k realitám Fragebogu, takový obrat kauzy by vůbec nemohl nastat. Je známo, že příslušníci rodu Colloredo-Mansfeld sami podali tyto Fragebogeny. Je to dokonce zveřejněno v odborných publikacích, jak je CUI BONO RESTITUCE, a jiné. Tudíž bylo vyloučeno podle realit postupů říše, aby jako „nearijsci“ vůbec vyplnili takové přihlášky a byli prověřováni. Jako nearijsci by skončili v transportech smrti. Tento formalistický přístup tudíž jen zbytečně prodloužil kauzu beztak problematickou od samého počátku a poškodil občany daného regionu, dodnes tonoucí v právních nejistotách!

Další fatální omyl vyšetřovatelů protektorátních kauz spočívá v přesvědčení, že stačí prověřit období chování žadatelů o Fragebogen v počátku okupace. Orgány v mnoha případech pomíjely vyšetřování chování protektorátních aktérů během celé doby okupace, anebo se při tomto vyšetřování vymlouvaly na čas vyšetřování, na dobu tak vzdálenou od konce okupace, že prý příslušné doklady nelze dohledat! Tím ovšem jen potvrzují prvotní hrubou nedbalost státu, který, jak pravil přednosta Pozemkového úřadu Blansko Ing.

Skřipský, měl „s péčí řádného hospodáře“ pečovat o všechny tyto doklady, nikoli je selektovat a trpět jejich ničením, ztrátou a dokonce krádeží, jak se to například stalo na Městském úřadě v Rájci-Jestřebí! Stát tu od počátku vyšetřování v mnoha případech projevil hrubou nedbalost – tak chybějí u kauzy Salm doklady vyšetřování tří komisařů ze září 1945, chybějí registrační karty nacistů v originále, dále dokonce i cenné reálie jako prapor Kriegerkameradschaft a fotoalbum Kriegerkameradschaft v odhadní ceně asi 750 tisíc korun! V kauze Walderode chybějí dokumenty o abwehru a wehrmachtu, v jiné kauze na Moravě dokumenty o NSDAP otce a dcery, apod. Toto vše zavinil sám stát hrubou nedbalostí ve sledování, zajišťování a uchování protektorátních a říšských dokumentů – a i vlastních dokumentů vyšetřování z let 1945 a dalších! A nelze se vymlouvat jen na „revoluční chaos osvobozeného státu“! Tak například album Kriegerkameradů Rájce, kde byl dle vyšetřovatelů fotografován pan kníže, reálně existovalo, bylo zajištěno u nacisty Tugemanna, vrchního účetního Salmova panství, bylo dle protokolní knihy města dokonce veřejně vystaveno v Rájci na policejní stanici – a dnes je ukradeno! Kdo je viník? Pan stát. Strpěl to a nezajistil nic.

A konečně další omyl vyšetřovatelů spočívá v ignoraci skutků žadatelů – protektorát netrval jen jediný

rok, za dobu okupace řada žadatelů o Fragebogen navrhovala svou kolaboraci různými dekretálně nepřijatelnými skutky. Ať to byl vstup a příspěvky různým naciorganizacím, nebo vedary na wehrmacht, nebo přijímání tzv. Mutterkreuzů za které byly obrovské privileje na ošacení, obuv, otop a dokonce na bankovní úvěry, dokonce vstup do NSDAP, projevy soustrastí s úmrtím katana Heydricha, setkávání se s reichsprotektorem Neurathem. Skvělý dokument o patolizalství protektorátní šlechty vůči Neurathovi přinesli prof. Pavlíček a doc. Benda ve své knize o majetkových restitucích šlechty po roce 1989. Tam je doposud neznámý seznam podepsané šlechty dolézající k reichsprotektorovi, u kterého loajální vlastenec ČSR se směl objevit jen v jediném případě – jako zatčený nebo vězeň!

Co měly učinit soudy v takových kauzách? Měly prohlásit nepřezkumatelnost těchto kauz, přiznat zavinení státu v otázce dokumentace, a zarazit je navždy podle platných dekretů. Dále měly přezkoumat celé období kolaborace jednotlivých aktérů a správně je vyhodnotit. Nestalo se všude – a stát se potácí od jedné protektorátní kauzy ke druhé. Ke škodě vlastních občanů a své vlastní.

JIŘÍ JAROŠ NICKELLI,
předseda

Historicko-dokumentační komise
ČSBS Boskovice

Nenechte si rozbít vaši krásnou Prahu a nádhernou zemi, tak jako my

Tato slova mi při loučení řekl se slzami v očích ukrajinský novinář Oleg Muzyka.

Pod záštitou europoslance Ing. Jaromíra Kohlíčka, CSc., (KSČM) se 21. února 2019 od 14:00 hodin konala v Evropském domě, Jungmannova 745/24, 110 00, Praha, tisková konference na aktuální téma: „Rozvoj Ukrajiny pět let po Majdanu“.

Hlavním tématem této tiskové konference bylo shrnutí celkového vývoje v této těžce zkoušené zemi, v níž stále probíhá občanská válka, jak se rozvíjí Ukrajina pět let po Majdanu, jak země hospodaří, jak si vede v současné době společenskoculturní život a jak jsou řešeny sociální aspekty s branně bezpečnostními otázkami Ukrajiny, vzhledem k nedávnému vyhlášení výjimečného stavu, jaké změny očekávají občané po volbách nově zvoleného prezidenta.

Na tiskové konferenci vystoupili ukrajinskí aktivisté a novináři: Ruslan Kocaba – ukrajinský opoziční novinář, blogger, Oleg Muzyka – publicista a veřejný činitel, aktivní člen hnutí: „Anti-Maidan Odessa.“

Při vyprávění Olega Muzyky, přímého účastníka Majdanu v Oděse, běhá člověku mráz po zádech. Nacházel se v hořícím domě se svými třemi kamarády a mladším bratrem. Když viděl, co se děje s lidmi prchajícími z domu, rozhodli se zůstat. Z mobilů se loučili s rodinami. „Jestli jsem ti někdy ublížil, odpusť mi to, už se v životě neuvidíme,“ vo-

Zleva Ruslan Kocaba, tlumočník Milan Dvořák, Jaromír Kohlíček a Oleg Muzyka
FOTO ROMAN BLAŠKO

lal Oleg Muzyka manželce a dceři. (To řádění novodobých fašistů jsme viděli i v televizi.) Oleg Muzyka má status politického uprchlíka a žije v SRN. Myslím na něj, myslím na

Ruslana Kocabu, myslím na svoje přátele v Doněcku a věřím, že se ukrajinský lid postaví řádění potomků banderovců.

NATAŠA WEBEROVÁ

Brodění říčním proudem

Ilustrační foto František Dostál